

© 2016 Agreement with Sergio Fanucci Communications S.R.L.

© 2018 Editura Bestseller, pentru traducerea în limba română

Editor: Ion Bargan

Redactor: Rodica Roșca

Foto copertă: Pavlo Lesko

Design copertă: Georgeta Vrabie

Tehnoredactare: Georgeta Vrabie

© Cristina Chiperi

© Editura Bestseller

Descriere CIP a Camerei Naționale a Cărții
Chiperi, Cristina

Eu încă te iubesc/Cristina Chiperi;

trad.: Viorica Ungureanu; cop.: Pavlo Lesko, Georgeta Vrabie.
Chișinău.

Editura Bestseller, 2018

(Tipografia Centrală) - 334 p.

ISBN 978-9975-3154-0-1

821.131.1-31=135.1

C 42

Printed in Moldova

CRISTINA CHIPERI

EU ÎNCĂ TE IUBESC

— roman —

Traducere din limba italiană

de Viorica Ungureanu

//bestseller

EU ÎNCĂ

TE ÎMBES

Redactor: Florin Popescu

Redactor: Florin Popescu

Foto copertă: Paula Leșcu

Design copertă: Georgeta Vrabie

Titlu englezesc: Cristina Chiper

© Cristina Chiper

© Editura Bestseller

Descriere: CIP a Căminului Municipal

Chiper, Cristina

Eu încă te iubesc / Cristina Chiper

trad.: Victoria Ungureanu, cop.: Paula Leșcu, Georgeta Vrabie

Chisinau

Editura Bestseller, 2018

(Tipografia Centrală) - 334 p.

ISBN 978-9975-3154-0-1

821.131.1-31-133.1

C.43

Printed in Moldova

1

Vi s-a întâmplat vreodată să vă îndrăgostiți?

Vi s-a întâmplat vreodată să vă îndrăgostiți atât de tare de cineva, încât să simțiți fiori la fiecare atingere a sa, să petreceți nopțile gândindu-vă cum ar putea decurge lucrurile dacă el ar ști adevărul, să așteptați cu nerăbdare momentul când vi se vor întâlni privirile și să vă simțiți protejați de îmbrățișarea sa?

Mie da. Și lucrul cel mai rău a fost că persoana de care m-am îndrăgostit cu-adevărat era prietenul meu cel mai bun.

Acel băiat pe care credeam că îl cunosc mai bine decât pe mine.

Acel băiat, Dylan, cu care îmi petrecusem o mare parte din viață.

Ceea ce simțeam pentru el era ceva atât de adevărat și pur, încât mie însămi îmi era frică să recunosc asta.

Povestea mea a început exact în fața unui dulăpior școlar: al meu.

Credeam că era o zi ca multe altele, doar că simțeam ceva ciudat în atmosferă. Simțeam că ceva sau cineva de după colț era gata să strice totul.

Lăcățul nu voia deloc să se deschidă. A cedat abia după a opta încercare.

Chimia nu era și încă nu este pasiunea mea.

Am crezut tot timpul că această materie a fost inventată pentru cei dotați cu un coeficient de inteligență mai mare decât normalul.

Părinții mei, totuși, credeau altfel și practic m-au obligat să frecventez acel curs.

Am luat cărțile, am încuiat dulăpiorul și mi-am pus geanta pe umăr pentru a fugi la ore. Dar, în acel moment, holul plin de oameni începu să dispară, lăsând loc pentru o lumină orbitoare... în jurul lui.

Cel mai bun prieten al meu tocmai trecuse de ușa de la intrare.

E doar prietenul tău cel mai bun, Lucy, mi-am spus mie însămi.

Am rămas să-l fixez în timp ce-i trimitea un zâmbet afectuos lui Tyler.

Mă întrebam cum de era posibil ca perfecțiunea să se concentreze într-o singură persoană.

Înțelegeți, Dylan era pur și simplu perfect atât în interior, cât și la exterior.

Era o îmbinare ideală de gingășie și nerușinare. Nu aș putea să-i zic altfel.

Ochii lui s-au îndreptat spre prietenul său, dar, în cele din urmă, s-au întâlnit cu ai mei.

Era de-ajuns o singură privire pentru a mă face să simt fiori prin tot corpul și pentru a-mi desena pe chip un zâmbet stupid.

După ce îl salută în grabă pe Tyler, îmi veni în întâmpinare.

— Bună ziua, Lucy, îmi zise sprijinindu-se de dulăpiorul de alături.

— Dylan...

El deschise gura pentru a începe să vorbească.

— Nu, nu-ți dau să copiezi la matematică, am zis, anticipându-l.

Își lăsă privirea în jos și zâmbi.

Îl cunoșteam de așa mult timp, că îmi era de-ajuns o privire pentru a înțelege ce-i trecea prin cap.

Începusem să mergem pe hol îndreptându-ne spre sala de chimie.

— Păcat, credeam că am putea face schimb cu literatura, zâmbi.

— Dar tu nu stai bine cu literatura.

La învățătură n-a fost niciodată un geniu, dar se descurca. Reușea cumva să fie promovat în fiecare an.

— Încercam doar să te conving, chicoti.

— Nu vei reuși niciodată dacă vei folosi aceste scuze banale, i-am zis clătînând din cap.

Doar el reușea să mă înveselească înaintea unui test important.

— Oricum... de fapt nu despre matematică voiam să-ți vorbesc, a spus.

— Despre ce atunci? am întrebat curioasă.

Era ceva ciudat în vocea lui.

— Știi despre obsesia mea pentru Caroline, nu?

Evident că știam despre obsesia lui pentru Caroline.

Dylan simțea ceva pentru ea încă din clasa întâi, dar nu avusese niciodată curajul să-i mărturisească.

— Dylan, sunt prietena ta cea mai bună. Cum aș putea să nu știu? Îmi spui despre asta în fiecare zi, am zis iritată.

— Cu câteva zile în urmă, am aflat de la John că ar fi

interesată de mine, îmi povesti emoționat.

— Treci la subiect, Dylan. Ce am eu cu toată povestea asta? am întrebat, oprindu-mă în mijlocul holului și privindu-l drept în ochi.

— Tu și Caroline mergeți la același curs de franceză, așa-i? Ai putea să încerci să-i vorbești, cel puțin o dată... să te împrietenești cu ea ca să înțelegi dacă într-adevăr am vreo șansă, mi-a zis.

— Nu ai încredere în John? l-am întrebat.

Nu aveam nici cea mai mică dorință să mă împrietesc cu Caroline. Desigur, părea drăguță, dar nu voiam să am vreo legătură cu fata de care era îndrăgostit cel mai bun prieten al meu.

Și da, eram geloasă. Poate prea tare.

— Știi că băieții de la fotbal sunt niște cretini. Cunosc despre fixația pentru Caroline, puteau să inventeze totul pentru a-mi face o farsă, îmi explică, apucându-mi mâinile pentru a le strânge la piept. Tu ești unica în care pot avea încredere.

Buzele lui păreau că se mișcă cu încetinitorul când pronunță acele cuvinte. Erau ca un magnet, unicul lucru care mi-l doream era să mă apropii mai tare pentru a le atinge.

— Ești sau nu prietena mea cea mai bună?

Desigur.

Prietena lui cea mai bună.

— Hm... da, da... voi vedea ce pot face.

Și m-am eliberat din strânsoarea lui.

— Mulțumesc, ești fantastică, a zis sărutându-mă apăsând pe frunte în momentul când se auzi clopoțelul.

De ce? De ce trebuia să mă îndrăgostesc tocmai de el?

2

*Nu trebuie să-ți pierzi speranța,
niciodată, nu-i așa?*

Am continuat să mă gândesc la Dylan și la celelalte. Dacă ar fi fost adevărat? Dacă într-adevăr Caroline ar simți ceva pentru el? Nu-mi puteam scoate din cap aceste gânduri.

— Sanders, ai putea răspunde la întrebarea pe care tocmai am adresat-o clasei? zise profesorul, observând neatenția mea.

M-am uitat în jur confuză. Nu știam nici măcar la ce lecție eram.

— Hm... am zis pentru a mai lungi din timp ca să inventez un răspuns, dar adevărul e că nu am fost niciodată pricepută la genul acesta de chestii.

— Eu știu, a răspuns Dylan în locul meu. Calculând, obținem „patru”.

Vai, desigur! Matematica!

M-am uitat la el, și el mi-a făcut cu ochiul.

Îmi plăcea când încerca să mă ajute în situații dificile.

— Exact, Anderson. Sanders, fii mai atentă, zise profesorul, lăsându-și ochelarii pe nas și trimițându-mi o privire nu tocmai plăcută.

Cu siguranță, dintre toți profesorii, domnul Sullivan era cel mai insuportabil, părea că se distrează

torturându-mă cu întrebări imposibile și dojenindu-mă de fiecare dată când nu eram atentă. Dar eu oricum mă obișnuisem deja!

Din fericire, acela era ultimul meu an de *high school* și în curând aveam să încep să frecventez Universitatea Brown. Sau, cel puțin era ceea la ce speram, deoarece încă nu primisem nicio scrisoare de admitere.

Sună clopoțelul, anunțând mult așteptata recreație, momentul zilei când studenții de la Cannon Beach începeau să își iasă cu totul din minți.

În mai puțin de cinci minute, clasa se goli, rămăsese numai eu, profesorul și Dylan.

— Sanders, trebuie să stăm nițel de vorbă, zise profesorul.

Știam deja ce avea să-mi spună.

M-am apropiat de catedră, la fel făcu și Dylan.

— Domnule Anderson, nu cred că domnișoara Sanders ar avea nevoie de un câine de pază. Ai putea ieși să-ți petreci recreația în pace.

Dylan n-a putut face nimic decât să încuviințeze și să iasă din sala de clasă, lăsându-mă singură.

Am respirat adânc și m-am întors spre profesor, gata să îndur încă un discurs de-al său.

— Domnișoară Sanders, cred că știi că eu am așteptări mari de la dumneata, mai ales acum, după ce te-ai înscris la admitere la Universitatea Brown. Știi că acolo se trimit foarte multe cereri în fiecare an? Și că doar 9,6 procente din candidați sunt admiși?

Desigur că știam! Înainte să alegi un colegiu, trebuie să te informezi, nu? Eu asta am și făcut. Știam că va fi dificil sau aproape imposibil de a fi admisă, dar nu

trebuie să-ți pierzi speranța niciodată, adevărat? În toate privințele.

Nu trebuie să renunți. Trebuie să te strădui ca să-ți atingi scopul. Era ceea ce am făcut eu.

— Da, am răspuns.

— Atunci, poți să-mi explici, te rog, de ce în ultimul timp ești mereu atât de distrată la lecțiile mele? Matematica este o materie fundamentală la oricare colegiu ai hotărî să te înscrii, zise aspru.

— Promit că nu se va mai întâmpla, am răspuns lăsând privirea în jos pentru a părea cât mai tristă și mai dezolată posibil.

— De data asta ai scăpat ușor, dar data viitoare voi fi nevoit s-o chem pe mama dumitale, mi-a zis, mutând niște foi de pe catedră.

— Bine, am murmurat și am zbughit-o repede afară, unde mă așteptau Dylan și Tyler.

— Ce ți-a spus? întrebă imediat Dylan.

— Mi-a ținut morală, ca de obicei.

Zâmbete.

În acel moment, Caroline a trecut pe lângă noi cu surâsul ei frumos și perfect, iar Dylan o privi din cap până-n picioare.

Era evident că-și schimbase interesele. Cum oare Dylan nu observa? De ce trebuia să mă bag eu la mijloc, dacă totul era atât de clar?

— Dylan, îl strigă Tyler, trecând cu mâna prin fața privirii lui încântate.

— Lucy, trebuie numaidecât să-i vorbești azi, în timpul orei de franceză, m-a implorat din nou.

— Nu-ți face griji, ți-am spus doar că am să-i vorbesc,

am zis încercând în toate felurile să nu-i întâlnesc privirea.

Nu voiam să-l fac să înțeleagă că înăuntrul meu simțeam un gol teribil de fiecare dată când vorbea despre ea. De fiecare dată îmi doream să fi vorbit despre mine.

— Dar John ți-a spus deja că ea s-a schimbat, a zis Tyler.

— John e un cretin. Putea fi o farsă. Ca și aceea pe care mi-a făcut-o în primul an, a explicat Dylan.

— Vai, da, a fost într-adevăr urât și a ieșit cam prost, a zâmbit șiret Tyler.

De ce eu încă nu știam despre acea vestită farsă?

— Despre ce vorbești? m-am amestecat în conversația lor.

— Chestii de-ale băieților, mi-a răspuns scurt Tyler.

— Vai, haidem! îi reproșă Dylan.

Uneori Tyler mi se părea cu totul antipatic, de parcă intenționat voia să mă excludă din conversațiile lor „bărbătești”.

— John mi-a făcut o farsă, care te privea pe tine... dar stai liniștită! Nu era important, a zis ca și cum ar fi fost un lucru normal.

Pentru mine nu era. Să știu că tâmpitul de John i-a spus ceva despre mine lui Dylan, mă scotea din minți.

Voiam să aflu cu orice preț despre ce era vorba, dar Tyler mi-o luă pe dinainte:

— Trebuie să-l ajungem pe Ben.

— Bine! Pe curând, a zis Dylan îndepărtându-se.

Nu voiam să-mi petrec recreația mâncându-mi *cupcake*-ul singură, așa că m-am îndreptat spre grădină,

unde știam că o voi găsi pe prietena mea cea mai bună, Beth.

Și, de fapt, era în același loc, cu telefonul în mână, intenționa să-și verifice conturile pe rețelele sociale.

Era acel tip de fată cu o pasiune demodată față de viața privată a celebrităților. Nu știu dacă pentru ea era o pasiune sau mai degrabă o manie...

— În sfârșit! Îmi terminam mâncarea fără tine, mi-a zis zâmbind.

— Nu ai făcut-o niciodată.

Eram obișnuite să ne petrecem recreația împreună, era un fel de ritual.

— Vai, privește, Harry Styles tocmai a scris un mesaj pe Twitter! mi-a spus cu un zâmbet uriaș pe față.

De obicei râdeam când o vedeam reacționând în așa mod, dar în acea zi nu aveam poftă de râs.

— E totul în ordine? m-a întrebat Beth, mușcând dintr-un măr.

— Dylan m-a rugat să mă împrietenesc cu Caroline ca să aflu ce crede despre el, i-am spus în timp ce duceam la gură o bucată de *cupcake*.

— Și tu ce părere ai?

— Nu știu... nu prea aș dori s-o cunosc, i-am zis uitându-mă în jos la *cupcake*-ul meu cu ciocolată.

— Nu prea dorești s-o cunoști pentru că nu ți se pare simpatică sau pentru că nu vrei să aibă de-a face cu Dylan? mi-a zis, câștigând din partea mea o privire urâtă.

Știa foarte bine că uram felul acesta al ei de a-mi vorbi despre mine și Dylan. Era singura care știa că simțeam ceva pentru el, și nu suportam să se exprime în așa fel.

— Lucy, ce aștepti ca să-i spui?

— Să-i spun ce?

— Că-ți place. Mai mult, că ești îndrăgostită de el.

— Okay, nu. Hai să încheiem imediat această conversație, i-am zis cu vocea puțin ridicată.

Nu-mi plăcea să aud cum creierul meu îmi repetă că nu aveam nicio șansă cu Dylan. Era enervant și deprimant.

— De ce? Dacă ar afla, ce rău ar fi în asta? Riști să regreți toată viața dacă nu-i spui.

— Și dacă-i spun, risc să-l pierd pentru totdeauna. Prefer să-i fiu alături ca prietenă, decât să dispar cu totul din viața lui.

— Poți să faci cum vrei, dar să nu spui că nu te-am prevenit, mi-a zis.

— Fii sigură că n-am s-o fac, i-am răspuns.

A sunat clopoțelul, obligându-mă să mă duc la ore.

Leția aceea.

Acea în timpul căreia ar fi trebuit să fac cunoștință cu Caroline, după ce patru ani frecventam același curs de franceză și de *cheerleading*.

N-aș fi făcut-o niciodată.

Cel puțin nu în acea zi.

Eram sigură.

Știam ce aveam să-i spun lui Dylan drept scuză. Inventasem că lecția era atât de interesantă, încât am uitat de Caroline.

Dar ce speram să câștig cu asta? Dylan știa foarte bine că uram franceza și că frecventam cursul numai pentru a-i face pe plac mamei.

Eram totuși sigură că voi găsi o scuză plauzibilă.

Am parcurs rapid holul și am trecut pe lângă dulapul lui Dylan, văzându-l, am zâmbit.

Zâmbetul acela era ca un chin.

Cum putea un lucru atât de simplu să mă facă să simt niște emoții atât de complexe?

Am continuat să merg spre sala de franceză și am intrat repede, sperând că am întrecut-o pe profesoară.

Dar se știe, nimic nu se întâmplă cum îți dorești...

Profesoara era deja la locul său, cu pixul în mână și privirea concentrată pe o foaie. Din fericire, n-a observat că am întârziat.

Eu mi-am îndreptat imediat privirea spre Caroline.

Ce găsea prietenul meu atât de special la ea? Părul întunecat pieptănat perfect? Ochii frumoși? Fizicul de invidiat?

În realitate Caroline se apropia de idealul fetei perfecte: făcea parte din echipa de *cheerleaders* și chiar era o bună prietenă de-a căpitanului, plus la toate, era foarte frumoasă și gingașă. Nu-i lipsea nimic. Până și viața ei era perfectă!

Nu era greu să înțelegi de ce Dylan s-a îndrăgostit de ea atât de mult. Caroline era contrariul meu. Exact opusul meu. Și eram foarte geloasă din cauza asta. Atât de geloasă, că i-aș fi spus intenționat lui Dylan că nu avea nicio șansă cu ea și că ar fi mai bine să renunțe.

Dar, din păcate. Știam că mi-ar fi fost silă de mine după ce făceam asta și el oricum nu m-ar fi crezut.

— Alegeți-vă un coleg sau o colegă pentru a face un dialog, a spus profesoara.

Nu știu ce m-a apucat în acel moment, dar chiar în fața mea era Caroline, care mă privea într-un mod